

[A. C. Normann.]

tydelige lettelse for parcelhusejerne, når hovedlempelsen dog kun blev muliggjort ved enighed mellem socialdemokratiet og det radikale venstre. Det forekommer også mindre rimeligt, når det erindres, som fremhævet under behandlingen her i tinget i forrige samling, at det radikale venstre i udvalget forsøgte at opnå enighed om fritagelse for ejendomme, der i størrelse lå over de 1.400 m², nogenlunde midt imellem den af venstre og de konservative foreslåede arealgrænse på 2.500 m² og så disse 1.400 m², som blev resultatet, og når man i øvrigt husker, at venstre og de konservative ikke ville være med hertil; de to partier ville ikke give tilslutning til denne mellemvej, som eventuelt kunne have medført, at man var kommet noget længere op i arealstørrelsen naturligvis under forudsætning af, at der i øvrigt kunne have været tilvejebragt flertal herfor i det høje ting. Men nu skal de ikke høre ilde derfor på dette tidspunkt; det var en meget stor lempelse, som parcelhusejerne trods alt opnåede. Det er blot med denne baggrund så frisk i erindringen mindre velbetænkt at søge æren for parcelhusejernes lempelse så ensidigt placeret, men min beskedenhed forbyder mig i øvrigt at uddybe emnet nærmere.

Principielt mener det radikale venstre stadig, at store arbejdsfrie indtægter må beskattes, deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Ove Hansen. Jeg synes også, det er rigtigt at sige, at kravet herom er blevet understreget i den senere tid, for det første ved grundstigningsskyldens ophør den 1. april næste år og også ved ønskeligheden af — hvad der er nogen der ikke rigtig kan indse sammenhængen i, men den er der — at kunne opretholde de investeringsfremmende afskrivningsregler og så i det hele taget ved den meget hastige stigning i jordpriserne, som vi har været vidne til, og som er årsagen til så mange beskatningsmæssige besværligheder på disse områder. Derfor vil vi være meget betænkelige ved at udvide fritagelsen til at omfatte større ejendomme og til at slette bestemmelsen om, at det er en forudsætning for fritagelsen, at den parcelhusejer, der har solgt sin ejendom, selv har anvendt den som bolig. Men det er da en ting, vi kan tale om, og vi vil ikke på forhånd

afslå at drøfte andre muligheder, såfremt det skulle lade sig gøre at finde egnede kriterier for dispensationer eller for fritagelsesbestemmelser i selve loven.

Det er rigtigt, at vort partis ordfører i forrige samling interesserede sig stærkt for, at salg med genafskaffelse for øje ikke ramtes af loven og dengang pegede på den mulighed, at man lod være at beskatte en sælger af fast ejendom, såfremt denne inden for et nærmere tidsinterval købte eller påbegyndte opførelsen af en ny ejendom og var villig til at lade det beløb, der ellers skulle have været beskattet, gå til formindskelse af anskaffelsesprisen på den nye ejendom, altså den anskaffelsespris, der, næste gang han sælger, bliver lagt til grund ved beregningen af den beskatningspligtige særlige indkomst. Der ligger i den ordlyd, jeg her har valgt at anvende, jo dette, at hvis man gik til en sådan regel, ville frivillighedsprincippet komme ind.

Vi har heller ikke noget imod under udvalgsbehandlingen at diskutere sådanne spørgsmål som erstatninger ved ekspropriationer og brand og de af det ærede medlem hr. Axel Kristensen nævnte katastroferestitutter, for der er nogle problemer dér, der måske ikke er helt tilfredsstillende belyst. Når vi ikke kom videre med dem sidste år, var det vel, fordi der ikke var enighed om, hvorledes de skulle løses. Men det er jo muligt, at nogle dispensationsregler eller en ændret ordlyd på disse områder kan være rimelig, og vi vil i alt fald gerne fra det radikale venstres side være med til at drøfte det.

Det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen nævnte det, som så ofte siges og formelt er rigtigt, at spekulationsgevinster jo er undtaget, fordi de beskattes som almindelig indkomst. Jeg har nu aldrig rigtigt kunnet godkende det synspunkt, fordi der hersker den regel, at man ikke betragter en gevinst som spekulationsgevinst, medmindre den handel, som er baggrund for den, har fundet sted inden for 2 år, en regel, som vel administreres på den måde i praksis, at hvis det er mere end 2 år, der er tale om, så har skattevæsenet bevisbyrden. Der er ingen tvivl om, at der i ly af denne 2 års bestemmelse finder en mængde handler sted, hvor folk køber i den hensigt at tjene på handelen, sigende